

Arrest

nr. 275 586 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor en Asiel en Migratie van 25 februari 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.01.2021 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 12.04.2014 te België in het huwelijk treedt met een verblijfsgerechtigde vreemdelingen. Op 14.07.2014 dient zij te Moskou een visumaanvraag type D in op basis van dit huwelijk. Deze visumaanvraag wordt geweigerd op 19.02.2015. Op 29.10.2015 dient betrokkene te Moskou opnieuw een visumaanvraag in op basis van dit huwelijk. Deze visumaanvraag wordt goedgekeurd op 19.05.2016 en betrokkene reist op 04.06.2016 terug naar België. Op 08.07.2016 wordt zij in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart wordt tweemaal verlengd, met name op 25.04.2017 en op 17.04.2018. Op 16.12.2018 dient betrokkene een bijlage 19ter in omdat haar echtgenoot ondertussen de Belgische nationaliteit verworven heeft en op basis hiervan wordt zij op 30.04.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 19.08.2020 verliest betrokkene echter haar verblijfsrecht omdat er geen familiale cel meer bestaat. Betrokkene betekent een bijlage 20 op 21.12.2020 en dient geen beroep in tegen deze beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen verblijfplaats zou hebben in Armenië gedurende de periode waarin haar verzoek behandeld zou worden en dat het verblijf in een hotel of huurwoning financieel onmogelijk zou zijn. Zij zou niet kunnen rekenen op de hulp van naasten in Armenië omdat de zij door haar scheiding als eerloos beschouwd zou worden. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar een artikel van Human Rights House dd. 31.05.2018, een rapport van Amnesty International uit 2008. Zij vreest aldus voor de sociale schande die zij zal ondergaan ten gevolge van haar echtscheiding.

Betrokkene beweert dus dat zij vreest voor sociale schande indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijk en concreet bewijs te leveren. De loutere verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om een persoonlijke vrees aan te tonen. In deze situatie komt het aan verzoekster toe om zich niet te beperken tot de verwijzing naar algemene rapporten en ontwikkelingen maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van persoonlijk bewijs naar voor te brengen.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen onderkomen noch werk zou kunnen vinden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar haar het verlies van haar eerste kind door een miskraam. Ter staving hiervan legt ze een medisch attest dd. 03.05.2014 voor. Hoewel begrip opgebracht kan worden voor het verdriet dat het verlies van een kind op een zwangerschapsduur van zes maanden met zich meebrengt, blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene na haar miskraam twee maal naar Rusland reisde om daar een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen. Haar eerste visumaanvraag werd ingediend twee maanden na haar miskraam. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk waarom dit nu wel een buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2014 in België zou verblijven, dat haar leven inmiddels in België gevestigd zou zijn, dat zij zeer veel moeite zou doen om te integreren in onze samenleving, dat zij Nederlands geleerd zou hebben, dat zij nog steeds les zou volgen om het spreken van de Nederlandse taal te verbeteren, dat zij volop op zoek zou zijn naar werk, dat mensen uit haar omgeving alleen maar positieve meningen over haar zouden hebben, dat zij haar plek gevonden zou hebben in de Belgische samenleving, dat zij zeer geliefd zou zijn door haar omgeving, dat zij aanzienlijke inspanningen zou willen leveren om ook op economisch gebied actief te zijn, dat het haar niet zou ontbreken aan de wil om in haar eigen levensonderhoud te voorzien, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgisch bevolking, dat zij een vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben die haar wil helpen en steunen, dat zij allen zeer lovend zouden zijn over haar mentaliteit en integratieniveau, dat zij een certificaat Nederlands richtgraad 1 voorlegt evenals een inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij Actiris en acht getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Eveneens op 25 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mevrouw:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naast een theoretische uiteenzetting licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"Verwerende partij heeft verzoekster haar aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 25/02/2022 op basis van het ontbreken van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekster heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Verzoekster wenst te verwijzen naar stukken in haar inventaris der stukken ab initio, alwaar verwerende partij het volgende stelde:

(...)

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het ónmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekster is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie van verzoekster en haar actuele wankelende medische toestand na haar scheiding en verlies van haar ongeboren kind.

De stelling vanwege verwerende partij dat verzoekster 14/07/2014 en 29/10/2015 een visum aanvraag indiende via de Belgische Ambassade te Moskou verandert hier niets aan.

Verzoekster verkeerde destijds in een andere situatie en haar aanvraag was een procedure gezinshereniging dewelke een recht en geen gunst is (zoals een procedure art. 9bis vrw.)

Bovendien werd zij bijgestaan en gefinancierd door haar echtgenoot, waardoor zij deze reis naar Moskou kon ondernemen en financieren. Een loutere verwijzing naar twee voorafgaande procedures gezinsherengingen volstaat niet om de beslissing te motiveren.

Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken: [https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades en consulaten/belgische ambassades en consulaten in het buitenland](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades%20en%20consulaten/belgische%20ambassades%20en%20consulaten%20in%20het%20buitenland)

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven.

Verzoekster wijst erop dat zij haar aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou in Rusland persoonlijk moet indienen, om reden dat er in Armenië geen Belgische ambassade aanwezig is.

Verder wijst zij er inderdaad op dat zij ook waarschijnlijk een visum zou moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoekster zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen.

Verzoekster wijst expliciet op haar beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van haar visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoekster. Verzoekster heeft al jaren lang enkel recht op DMH. Verzoekster heeft geen enkele bron van inkomen in België genoten en de vorige twee reizen werden door haar echtgenoot gefinancierd.

De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren "dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is", maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen "geen buitengewone omstandigheden aantonen", waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.

Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig. Een loutere verwijzing naar haar voorafgaande aanvragen visum type D volstaat in casu niet en deze aanvragen dateren immers van resp. 8 en 7 jaar geleden.

Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoekster.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.

Verzoekster verblijft inmiddels al langer dan 8 jaar gedooft in het Rijk. Verzoekster werd zonder meer gedooft door verwerende partij op het Belgisch grondgebied. Verzoekster heeft ook gedurende een lange periode wettelijk verblijf gekend in het Rijk in het kader van haar A en F kaart.

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.⁸

Dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno- Karabakh en de omliggende districten. Gezien de recente ontwikkelingen worden alle nietessentiële reizen naar Armenië sterk afgeraden. Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoekster eerst veilig naar Armenië kan vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag ex art. 9bis in te stellen.

Niettegenstaande dat verzoekers deze onveilige situatie niet hebben gehanteerd in hun verzoekschrift ab initio, waren deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande en aldus publiekelijk gekend.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

Tot slot wenst verzoekster op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018.¹⁰

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis v.w. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoekster om naar Armenië terug te keren

om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg temeer verzoekster.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië – kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

2.3 Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft de tweede beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw..

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend ka zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in haar opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; medische opvolging en behandeling en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er wordt vervolgens verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij toont niet aan op welk punt de voormelde motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

2.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afge-given.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. In haar middel verwijst de verzoekende partij naar de e-mail van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 juni 2019 waarin wordt gesteld dat het indienen van een aanvraag 9bis in het land van herkomst geen zin heeft. Op basis van de voorgaande theoretische uiteenzetting en zoals verduidelijkt in de e-mail, vereist artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inderdaad dat de betrokken vreemdeling zich op het Belgische grondgebied bevindt. Met dit stuk toont de verzoekende partij echter op geen enkele manier aan waarom het voor haar zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om een aanvraag in te dienen via de consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet en in welke mate de eerste bestreden beslissing hieromtrent niet op een deugdelijk gemotiveerde wijze tot stand zou zijn gekomen.

2.8. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij de beslissing onvolgende heeft gemotiveerd en dat zij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie en haar actuele wankelende medische toestand na haar scheiding en het verlies van haar ongeborn kind. Zij meent dat de stelling van de verwerende partij dat zij op 14 juli 2014 en 29 oktober 2015 een visumaanvraag indiende via de Belgische ambassade in Moskou hier niets aan verandert, dat zij des-tijds in een andere situatie verkeerde en haar aanvraag een procedure gezinshereniging was die een recht is en geen gunst, dat zij bovendien werd bijgestaan en gefinancierd door haar echtgenoot, waardoor zij deze reis naar Moskou kon ondernemen en financieren en dat een loutere verwijzing naar twee voorafgaande procedures gezinshereniging niet volstaat om te beslissing te motiveren.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 januari 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, niet blijkt dat de verzoekende partij een medische toestand ten gevolge van haar scheiding had opgeworpen als een buitengewone omstandigheid die haar verhindert terug te keren naar het buitenland om aldaar een aanvraag in te dienen. De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekwam om in haar aanvraag duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen terug te keren naar het buitenland om aldaar haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen onderzoek te hebben gedaan naar dit element, daar het in het kader van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toekomt concreet uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen. De verwerende partij dient dan ook uitsluitend de in de aanvraag aangevoerde elementen te beoordelen en moet zelf geen uitgebreider onderzoek voeren, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Waar zij doelt op haar situatie na haar scheiding en met name dat zij als eerloos zou worden beschouwd en niet zou kunnen reken op naasten en zij vreest voor sociale schande, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met deze aangevoerde omstandigheid en hieromtrent heeft gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen verblijfplaats zou hebben in Armenië gedurende de periode waarin haar verzoek behandeld zou worden en dat het verblijf in een hotel of huurwoning financieel onmogelijk zou zijn. Zij zou niet kunnen rekenen op de hulp van naasten in Armenië omdat de zij door haar scheiding als eerloos beschouwd zou worden. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar een artikel van Human Rights House dd. 31.05.2018, een rapport van Amnesty International uit 2008. Zij vreest aldus voor de sociale schande die zij zal ondergaan ten gevolge van haar echtscheiding.

Betrokkene beweert dus dat zij vreest voor sociale schande indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijk en concreet bewijs te leveren. De loutere verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om een persoonlijke vrees aan te tonen. In deze situatie komt het aan verzoekster toe om zich niet te beperken tot de verwijzing naar algemene rapporten en ontwikkelingen maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van persoonlijk bewijs naar voor te brengen.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”

De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zouden zijn.

Met haar betoog voert de verzoekende partij voorts kritiek op volgende motieven:

“Betrokkene verwijst naar haar het verlies van haar eerste kind door een miskraam. Ter staving hiervan legt ze een medisch attest dd. 03.05.2014 voor. Hoewel begrip opgebracht kan worden voor het verdriet dat het verlies van een kind op een zwangerschapsduur van zes maanden met zich meebrengt, blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene na haar miskraam twee maal naar Rusland reisde om daar een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen. Haar eerste visumaanvraag werd ingediend twee maanden na haar miskraam. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk waarom dit nu wel een buitengewone omstandigheid zou uitmaken.”

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het voorgelegde medische attest – hoewel de miskraam niet werd aangevoerd in de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden in de aanvraag – en hieromtrent heeft gemotiveerd. De verzoekende partij verduidelijkt niet met welke andere elementen van haar medische toestand die zij had aangevoerd in haar aanvraag de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij meent voorts dat de verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar de eerdere visumaanvraag vanuit Rusland na haar miskraam, omdat zij in een andere situatie verkeerde en haar aanvraag een procedure gezinshereniging was die een recht is en geen gunst, doch verduidelijkt geenszins – en de Raad ziet ook niet in – waarom het loutere feit dat het een andere procedure betrof, zou kunnen aantonen dat hoewel het destijds wel mogelijk was om een visum aan te vragen vanuit Rusland, het heden niet mogelijk zou zijn om een regularisatieaanvraag in te dienen vanuit dat land. Waar zij meent dat zij destijds in een andere situatie verkeerde en zij werd bijgestaan en gefinancierd door haar echtgenoot, waardoor zij deze reis naar Moskou kon ondernemen en financieren, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat de verwijzing naar het in het verleden kunnen indienen van een visumaanvraag

in Rusland enkel betrekking heeft op het feit dat zij een miskraam heeft gehad, waarbij de verwerende partij erop wijst dat een miskraam eerder het indienen van een visumaanvraag in Rusland niet in de weg heeft gestaan, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt waarom dit nu zou aantonen dat het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk of onmogelijk is om haar aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Voorts wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij in haar aanvraag niet heeft aangehaald dat het indienen van een aanvraag in Rusland bijzonder moeilijk of niet mogelijk zou zijn omwille van het feit dat zij niet wordt bijgestaan door een echtgenoot en dat zij niet wordt gefinancierd, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen onderzoek te hebben gedaan naar deze elementen, daar het in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toekomt concreet uiteen te zetten waaruit de buiten-gewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij aldus geenszins aannemelijk dat de verwijzing naar de twee voorgaande procedures gezinshereniging niet volstaat om te begrijpen waarom haar miskraam niet kan worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid.

2.9. De verzoekende partij ontwikkelt een betoog over de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Armenië.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij in haar aanvraag geenszins heeft aangehaald dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië een buitengewone omstandigheid uitmaakt, noch dat zij de aanvraag in Moskou persoonlijk moet indienen, dat zij ook waarschijnlijk een visum zou moeten verkrijgen om Rusland legaal te betreden en er sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien het voor haar zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te doen afleveren, dat zij beperkte financiële middelen heeft om te overleven waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar onstuitbaar zal gepaard gaan met heel wat administratief werk en financieel niet haalbaar is, dat zij al jaren lang recht heeft op 'DMH', dat zij geen enkele bron van inkomsten heeft en de vorige twee reizen door haar echtgenoot werden gefinancierd. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen onderzoek te hebben gedaan naar deze elementen, daar het in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toekomt concreet uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen. De verwerende partij dient dan ook uitsluitend de in de aanvraag aangevoerde elementen te beoordelen en moet zelf geen uitgebreider onderzoek voeren, ook niet indien het niet aanwezig zijn van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging algemeen gekende informatie is, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

De Raad herhaalt dat het de verzoekende partij toekomt om duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen om een aanvraag in te dienen in het buitenland. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Aangezien het de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren over andere mogelijke beletsels, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, die eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen. De verwerende partij diende bij het nemen van de eerste bestreden beslissing aldus geenszins een onderzoek te wijden aan of te motiveren over de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië. Het gegeven dat het om algemeen gekende informatie gaat en dat de situatie is gekend door de overheid of middels een eerder ingestelde aanvraag en het administratief dossier, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij nog een betoog voert dat de gemachtigde verwijst naar het feit dat zij beweert *“dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is”*, kan de Raad enkel vaststellen dat dit motief niet voorkomt in de bestreden beslissing, zodat dit betoog feitelijke grondslag mist. Zij meent dat de verwerende partij niet ingaat op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen, maar laat na te verduidelijken op welke elementen ingeroepen in de aanvraag de verwerende partij niet is ingegaan zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat het niet duidelijk is waarom wordt besloten dat zij geen buitengewone omstandigheden aantoont.

Ook waar zij stelt dat het loutere feit dat de vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn, 'hieraan' geen afbreuk doet en dat elk dossier individueel en zorgvuldig dient te worden behandeld en concreet dient te worden getoetst, dat de vraag voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging vereist in het belang van de verzoekende partij, mist haar betoog feitelijke grondslag daar nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat *“de vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn”*.

Waar de verzoekende partij nog betoogt *“Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig. Een loutere verwijzing naar haar voorafgaande aanvragen visum type D volstaat in casu niet en deze aanvragen dateren immers van resp. 8 en 7 jaar geleden”*, gaat zij er opnieuw aan voorbij dat zij de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië niet heeft aangehaald in haar aanvraag als buitengewone omstandigheid en dat de verwijzing naar voorafgaande aanvragen van een visum type D geschiedde om te duiden waarom het hebben van een miskraam in het verleden niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden.

Het betoog van de verzoekende partij dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is om naar Armenië terug te keren en om via daar naar Rusland *“te verkasten”* om daar maandenlang op haar aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg, dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen, dat de verwerende partij dit element had moeten onderzoeken en zulks blijkbaar niet heeft gedaan, dat de afwezigheid van een Belgisch consulaat in Armenië een buitengewone omstandigheid kan impliceren, dat de verwerende partij dit gegeven niet nader heeft onderzocht in de eerste bestreden beslissing, is, gelet op het voorgaande, niet dienstig. Immers beperkt de verzoekende partij zich tot het opnieuw verwoorden van haar kritiek zoals hoger reeds besproken. De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partij toekwam om duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen terug te keren naar het buitenland om aldaar haar aanvraag in te dienen. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen onderzoek te hebben verricht naar de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Armenië en naar omstandigheden die het indienen van een aanvraag in Rusland bemoeilijken daar geen dergelijke omstandigheden werden aangehaald in de aanvraag en het aan de verzoekende partij toekwam om aannemelijk te maken dat er elementen aanwezig zijn waardoor zij zou zijn verhinderd om haar aanvraag om verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland, in te dienen.

2.10. Waar de verzoekende partij betoogt dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, dat dit ook omstandigheden kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen en dat wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermee een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, betreft dit geen kritiek op de eerste bestreden beslissing, minstens wordt niet verduidelijkt op welke wijze de motieven van de eerste bestreden beslissing hieraan voorbijgaan. Immers blijkt uit deze beslissing geenszins dat wordt vereist dat het gaat om omstandigheden waaruit een gevaar voor het leven voortvloeit. Evenmin blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat bepaalde omstandigheden, hoewel hieruit blijkt dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is voor één gezinslid om terug te keren, niet worden aanvaard omdat niet blijkt dat het voor alle gezinsleden bijzonder moeilijk of onmogelijk is om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend samen met andere gezinsleden of dat andere gezinsleden eveneens een aanvraag hebben of hadden ingediend waarbij een onmogelijkheid tot terugkeer werd vastgesteld, minstens toont zij dit niet aan, zodat haar betoog hoe dan ook niet dienstig is. De Raad wijst er ook nog op dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat overmacht wordt vereist, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

2.11. De verzoekende partij betoogt verder dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omringende districten, dat gezien de recente ontwikkelingen alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden, dat het voor Belgen in Armenië ten stelligste wordt afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in de richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië, dat het sterk wordt aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden, dat de verwerende partij uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte is van dit objectief gegeven en diende na te gaan of de verzoekende partij eerst veilig naar Armenië kon vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag op grond van artikel

9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, dat hoewel zij deze onveilige situatie niet heeft aangebracht in haar verzoekschrift (lees: aanvraag) ab initio, deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande waren en aldus publiekelijk gekend waren en dat de eerste bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

Zoals de verzoekende partij zelf stelt, werden deze omstandigheden niet aangevoerd in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 28 januari 2021. De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partij toekomt om duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom hij de ingeroepen beletsels niet aanvaardt als buiten-gewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren over andere mogelijke beletsels, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, die eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen. De verwerende partij diende bij het nemen van de eerste bestreden beslissing aldus geenszins een onderzoek te wijden aan of te motiveren over de zware vijandelijkheden die plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten. Het gegeven dat het om een publiek gekende omstandigheid gaat, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Indien de verzoekende partij meent dat voornoemde zware vijandigheden een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

De Raad stelt ten overvloede nog vast dat de verzoekende partij, door te stellen dat er momenteel zware vijandelijkheden zijn nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten, dat gezien de recente ontwikkelingen alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden, dat het voor Belgen in Armenië ten stelligste wordt afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in de richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië, geenszins aannemelijk maakt dat zij niet tijdelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst. Immers blijkt uit haar betoog niet naar welke regio zij in Armenië dient of wenst terug te keren zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij terugkeert naar een Armeens district dat door zware vijandelijkheden wordt getroffen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat het gegeven dat de Belgische overheid niet-essentiële reizen naar Armenië sterk afraadt het voor haar zeer moeilijk of onmogelijk maakt om terug te keren naar dat land.

2.12. De verzoekende partij meent voorts nog dat er reeds werd gesteld dat het feit dat de verwerende partij het onwettig verblijf gedooft een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatieaanvraag, dat zij inmiddels al langer dan acht jaar gedooft in het Rijk verblijft, dat zij zonder meer werd gedooft op het Belgische grondgebied en dat zij ook gedurende een lange periode een wettelijk verblijf heeft gekend in het Rijk in het kader van een A- en F-kaart.

In de eerste bestreden beslissing wordt over het lang en grotendeels wettelijk verblijf gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 12.04.2014 te België in het huwelijk treedt met een verblijfsgerechtigde vreemdelingen. Op 14.07.2014 dient zij te Moskou een visumaanvraag type D in op basis van dit huwelijk. Deze visumaanvraag wordt geweigerd op 19.02.2015. Op 29.10.2015 dient betrokkene te Moskou opnieuw een visumaanvraag in op basis van dit huwelijk. Deze visumaanvraag wordt goedgekeurd op 19.05.2016 en betrokkene reist op 04.06.2016 terug naar België. Op 08.07.2016 wordt zij in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart wordt tweemaal verlengd, met name op 25.04.2017 en op 17.04.2018. Op 16.12.2018 dient betrokkene een bijlage 19ter in omdat haar echtgenoot ondertussen de Belgische nationaliteit verworven heeft en op basis hiervan wordt zij op 30.04.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 19.08.2020 verliest betrokkene echter haar verblijfsrecht omdat er geen familiale cel meer bestaat. Betrokkene betekent een bijlage 20 op 21.12.2020 en dient geen beroep in tegen deze beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht.

(...)

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2014 in België zou verblijven, dat haar leven inmiddels in België gevestigd zou zijn, dat zij zeer veel moeite zou doen om te integreren in onze samenleving, dat zij Nederlands geleerd zou hebben, dat zij nog steeds les zou volgen om het spreken van de Nederlandse taal te verbeteren, dat zij volop op zoek zou zijn naar werk, dat mensen uit haar omgeving alleen maar positieve meningen over haar zouden hebben, dat zij haar plek gevonden zou hebben in de Belgische samenleving, dat zij zeer geliefd zou zijn door haar omgeving, dat zij aanzienlijke inspanningen zou willen leveren om ook op economisch gebied actief te zijn, dat het haar niet zou ontbreken aan de wil om in haar eigen levensonderhoud te voorzien, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgisch bevolking, dat zij een vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben die haar wil helpen en steunen, dat zij allen zeer lovend zouden zijn over haar mentaliteit en integratieniveau, dat zij een certificaat Nederlands richtgraad 1 voorlegt evenals een inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij Actiris en acht getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”

De verzoekende partij maakt met haar betoog dat het feit dat de verwerende partij het onwettig verblijf gedooft een buitengewone omstandigheid ‘kan’ uitmaken, dat zij intussen al langer dan acht jaar gedooft in het Rijk verblijft en een lange periode wettelijk verblijf heeft gekend, niet aannemelijk waarom in casu zou dienen te worden geoordeeld dat het lang verblijf haar verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Immers gaat zij met het wijzen op het lange wettelijke verblijf en een ‘gedooft’ verblijf voorbij aan de motieven dat zij haar verblijfsrecht op 19 augustus 2020 verloor daar er geen familiale cel meer bestaat met haar echtgenoot en zij geen beroep instelde tegen de intrekking van het verblijfsrecht, dat het onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland bij wie zij voor korte tijd zou kunnen verblijven, dat zij immers ruim 29 jaar in Armenië verbleef en haar verblijf in België, haar integratie en de opgebouwde banden geenszins kunnen worden vergeleken met haar relaties in het herkomstland, dat het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het herkomstland werden opgebouwd, teniet zijn gegaan. De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorg-vuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat uit de rechtspraak van de Raad van State, waarnaar in de eerste bestreden beslissing overigens ook wordt verwezen, blijkt dat de elementen van lang verblijf niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De Raad wijst erop dat in het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld dat de “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partij toont, zoals ook reeds blijkt uit wat voorafgaat, niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gemotiveerd dat de elementen van lang verblijf en integratie, niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

2.13. De verzoekende partij verwijst nog naar 's Raads arrest met nummer 206 633 van 9 juli 2018 waaruit volgens haar blijkt dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders. De Raad benadrukt dat arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing naar en het citeren ervan geen onwettigheid

wordt aangetoond. Bovendien toont de verzoekende partij niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij, in tegenstelling tot de zaak waarnaar zij verwijst, niet als minderjarige samen met haar ouders naar België kwam, minstens dit niet aantoon, en in de eerste bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat de lange duur van het verblijf van de verzoekende partij niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid omdat haar ouders zich jarenlang bewust hebben genesteld in illegaal verblijf en zij hierdoor de belangen van hun kind hebben geschaad.

2.14. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing *“niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”* Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij ten onrechte de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingen-wet onontvankelijk heeft verklaard of dat de *“verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en (...) onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie (...) en haar actuele wankelende medische toestand na haar scheiding en verlies van haar ongeboren kind.”*

2.15. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De verzoekende partij maakt ook een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten voorts evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij toont niet aan met welke, aan de verwerende partij kenbaar gemaakte, elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partij lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij lijkt voor te houden dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. De verzoekende partij houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou zijn geschonden.

2.17. Tot slot stelt de verzoekende partij met betrekking tot de bestreden ‘bevelen om het grondgebied te verlaten’ dat, niettegenstaande het feit dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid betreft, de verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door “verzoekers” ingestelde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij door een dergelijke handelwijze erkent dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van “de bevelen om het grondgebied te verlaten”, dat bijgevolg “deze bevelen om het grondgebied te verlaten” tevens mee uit het rechtsverkeer dienen te worden genomen wegens afdoende samenhang, gelet op de hiervoor geschetste elementen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier en uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij de enige persoon is die op 28 januari 2021 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, alsook dat ten aanzien van

haar, na het onontvankelijk verklaren van de voormelde aanvraag, enkel één bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd, nu uit het voorgaande geenszins blijkt dat de verzoekende partij een gegrond middel tegen de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat zij bij de opvolging van de bestreden beslissingen wordt geraakt in de opgebouwde ontplooiing, sociale verankering in België, medische opvolging en behandeling en onstuitbaar zal worden geconfronteerd met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en dat zij derhalve op grond hiervan de nietigverklaring vordert van *“de bevelen”*, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt op welke grond de verwerende partij gehouden was om met voornoemde elementen rekening te houden bij de afgifte van het thans bestreden bevel zodat dit betoog niet kan leiden tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot een dermate vaag betoog zonder de door haar aangehaalde elementen in concreto toe te lichten, laat staan te verduidelijken op welke wijze deze elementen haar verhinderen om het grondgebied te verlaten. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de voormelde elementen van integratie, de medische elementen en de door de verzoekende partij opgeworpen negatieve consequenties bij terugkeer in het kader van de eerste bestreden beslissing werden afgewogen ten aanzien van een terugkeer naar het land van herkomst. Uit de bespreking van de grieven ten aanzien van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de afweging in de eerste bestreden beslissing, met name dat er geen omstandigheden worden aangetoond die zich verzetten tegen een terugkeer, foutief of kennelijk onredelijk is, zodat zij ook geenszins aannemelijk maakt dat deze elementen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zouden staan.

2.18. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER